

Tóth Réka Ágnes

A HALAK KORA

A történet
a kisebbik szobában elfér.
Ahová nem rakunk mást,
csak a lomokat. Nem nevezel
a nevemen egy ideje már.
A kávé lefő reggelre mindig
és a zaccot nem oda dobom,
ahova kellene. Nem veszed észre.
Csak azokat a bögréket használjuk,
amiket együtt vettünk, skarlát
íbiszek és virágminták
egyensúlyoznak ott, ahol
a vonal alatt marad minden.

Ez a halak kora lesz.
Tegnap mondták be,
amikor a rádió adását
megzavarta egy eltévedt varjúraj.
A dalokat nem tanultuk meg,
de ilyenkor a dallamokat átírják,
csak a sorok maradnak ugyanazok.
Ma kell összegyűlnünk, hogy
átismételjük őket. Nem árulhatod el
magad. Pikkelyeket ragasztunk

a csempékre, hogy gyakoroljuk
a szájmozgást. Ilyen egy ismétlődő
hang, ami nem a te torkodból jön.
Minden visszaverődött fényben
téged láttalak. Megnyitom a csapot.

És most úszunk lefelé az utcán,
a lámpák sárgán villognak.
Ne nézz hátra. Mögöttünk
már mindenki sóbálvány,
csak az én kezem világít.
A város elhagy, az utcák
feltöltődnek. Én nem ilyen
szobor vagyok, de így se nyerek
ebben a játékban, ahol az örvények
helyettem fóliázzák be azokat
az álmokat, amiket azt mondtad,
megtarthatok.

TEMPÓ

Huszonharmadikként rajtoltam el.
Azt mondták, ez nem verseny, mégis
mindenkin rajtszámok. Nem számít
mikor érsz be, de mérik az időt.
Stopperórákat kattintgatnak úgy,
hogy ne lásd. Beállítják a kilométereket.
Neked távolabb vannak a kövek.
Nincs pisztolydörrenés. Indulj,
ahogy elindulnak melletted,
és ne a csíkokat nézd a betonon közben.
Azok nem vezetnek sehova.
Futsz és szólnál, hogy te már
elkezdted, de elhagynak a részidők
és túl rövid a kábel. Engedd el
a mikrofont végre.

Szóljon valami zene helyetted.
Hangodat más használja már.
A frissítőpontokra nem vesztegetsz
időt. Testedben folyadékok cserélnek
helyet, csak az izzadság hagy el téged,
csak a só nem marad veled. Majd az
izmaid vesznek levegőt helyetted,
amit nem felejtész el, ők megtesznek.
A szád egy üres barlang, ahová
hazamenni jó csak.
A szád egy kiégett templom,
amiben nem nőnek virágok.
A szád már nem a tiéd.
Egy néma madár lakik benne.
Kanyarodj le a harmadik kereszteződésnél:
őt viszed a tengerhez.

ODÚ

Ha mindent elolvastál,
ereszkedj négykézláb,
és indulj el a tornác alá,
ahol kő, sár, szikkadt por
tapad rád, ahogy befelé
haladsz, és a sötét rád ragad,
nem moshatod le, egyből
otthonossá válik a szűk,
hívogató odú, amit nem
te ástál, mégis rád szabtak,
a te tested tölti ki hiányait,
amit a csend hagyott,
a félrefordult és elvesztett
fintorok, a szemforgatás,
amit mindenki más utált,
téged kivéve, és most nem
csinálhatod senkinek, csak

magadnak, de itt nem tükör vagy,
az üvegben nem ismernek
magukra a körvonalak,
csak egy elmosódott folt vibrál,
kicsit világít, mielőtt még
becsuknád a szemed,
és kúsznál tovább, ahogy gyerekként,
nem akartál felállni,
a magasság szédítő óriás,
a magasság veszélyes távlat,
ha messze kerülsz a földtől,
lecsaphat rád egy eltévedt
madárhad, aminek a fészket
ide rejtetted régen,
és most a helyére készülsz
feküdni, a tojáshéjak raknak
párnát, de álmodat sehol sem
közvetítik majd, a feliratokat
hiába rakosgatod.

© Fortepan / Révay Péter, 1931